

Arrest

nr. 96 018 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 mei 2012 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij dient op 25 maart 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart op 24 maart 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

De tweede en derde verzoekende partij dienen op 12 juni 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaren dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

De verzoekende partijen dienen bij een aangetekend schrijven van 25 juni 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 22 oktober 2009 ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De derde verzoekende partij dient tegen haar beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 december 2009 ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 18 maart 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 41 500 van 9 april 2010 worden aan de derde verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij arrest nr. 42 074 van 21 april 2010 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 14 juni 2010 ten aanzien van de derde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 14 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing stellen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad dat bij arrest nr. 75 520 van 21 februari 2012 verworpen wordt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 29 november 2011 ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 februari 2012 ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen dienen bij een aangetekend schrijven van 9 maart 2012 een tweede aanvraag in om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 mei 2012 de beslissing waarbij deze tweede aanvraag om op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op

de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 09.03.2012 worden er medische elementen aangehaald voor G., L. Bijgevolg dient in de eerste plaats G., L. haar identiteit aan te tonen.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 09.03.2012 een vervallen paspoort voor op naam van G., L. uitgereikt op 29.08.1997 en geldig tot 29.08.2007. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien zij in gebreke blijft haar actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 05.12.2011 aan G. L. en op 06.02.2012 aan S. R. & G., en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)."

De verzoekende partijen dienen bij een aangetekend schrijven van 12 juli 2012 een derde aanvraag in om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 september 2012 de beslissing waarbij de derde aanvraag om op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partijen stellen een beroep in bij de Raad, dat gekend is onder het rolnummer 110 442.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 9 ter § 2 en § 3 - 2° van de vreemdelingenwet; machtsoverschrijding;

Doordat:

De bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaart om de volgende redenen (stuk 1):

(...)

Terwijl:

Artikel 9 ter § 2 en § 3, 2° bepaalt:

(...)

Dat artikel 9 ter § 2 en § 3, 2° van de Vreemdelingenwet niet voorschrijven dat het moet gaan om een geldig identiteitsdocument;

Dat bijgevolg verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat als zodanig de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn geschonden, artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en dat er sprake is van machtsoverschrijding;

Dat, in het geval waarbij verzoekers hun identiteit hebben aangetoond met een identiteitsdocument dat voldoet aan alle voorwaarden beschreven in artikel 9 ter § 2 en § 3, 2° van de vreemdelingenwet, het aan verwerende partij is om aan te tonen dat dit identiteitsdocument niet meer authentiek zou zijn en de nationaliteit die volgt uit het internationaal paspoort niet meer juist zou zijn;

Dat het internationaal paspoort van verzoekers trouwens nog steeds geldig is (stukken 3, 4, 5);

Dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat verwerende partij een redelijk en zorgvuldig onderzoek doet van de gegevens van de zaak;

Dat verwerende partij in het kader van de controle van de feitelijke verblijfsplaats steeds het origineel paspoort ter controle opvraagt;

Dat in dat geval verwerende partij had kunnen vaststellen dat het voorgelegde internationaal paspoort van verzoekers verlengd was geworden tot 29.08.2012;

Dat verwerende partij voorbarig heeft besloten en geen redelijk en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd;

Dat minstens in het kader van een redelijk en zorgvuldig onderzoek verwerende partij verzoekers had kunnen uitnodigen ontbrekende pagina's van het internationaal paspoort na te zenden;

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt en er sprake is van machtsoverschrijding;"

2.2.1. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

De verzoekende partijen dienden op 9 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over

een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2012 een kopie van de eerste pagina van haar Armeens paspoort toevoegde, blijkens dewelke dit paspoort werd uitgereikt op 29 augustus 1997 en tot en met 29 augustus 2007 geldig was.

2.2.2. Waar de verzoekende partij, tevens middels een kopij in de bijlage van haar inleidend verzoekschrift, stelt dat de geldigheidsduur van haar paspoort werd verlengd tot 29 augustus 2012 en deze verlenging vermeld staat in haar origineel paspoort dat de verwerende partij had kunnen opvragen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling niet wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier. De gegevens van het administratief dossier leren dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2012 slechts vergezeld ging van de eerste pagina's van de Armeense paspoorten van de verzoekende partijen. Het kan de verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, dan wel hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, daar zij hiervan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet op hoogte was. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt aan de verzoekende partij toe om bij haar aanvraag haar identiteit aan te tonen door middel van een volledig identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de verwerende partij dit maar moest opvragen.

2.2.3. De Raad benadrukt tevens dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen, noch treedt hij op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Het feit dat de verzoekende partijen het ten dezen niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Te dezen stelt zich verder de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat “Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een

rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

In casu dient de eerste verzoekende partij een kopie van de eerste pagina van een paspoort in waaruit een verstreken geldigheidsduur blijkt van een bestaande staat, met name Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij, naast de verstreken geldigheidsduur van het paspoort, elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de eerste verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten.

Net zoals bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, is bij een aanvraag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de nationaliteit van doorslaggevend belang. Zo leest de Raad meer bepaald in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009 waarbij de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij werd afgewezen: *"Uw geboorteakte, huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw in België verblijvende kinderen bevatten identiteitsgegevens, die door mij niet in vraag worden gesteld."*

Door de aanvraag van de eerste verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de eerste verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

Gelet op de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel, worden de overige onderdelen niet meer onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 mei 2012 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET